

ROBYN CARR

Een gedurfde sprong

Vertaling Sonja van Toorn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *The Best of Us*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Sonja van Toorn
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Canva
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1371 8
ISBN 978 94 027 6419 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie februari 2024

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Op de eerste, echt warme droge dag begin maart verliet dokter Leigh Culver rond lunchtijd haar kliniek en reed naar Sullivan's Crossing. Toen ze het winkeltje op het kampeerterrein binnenliep, stak de eigenaar, Sully, zijn hoofd om de hoek vanuit de keuken.

'Hoi,' zei Leigh. 'Heb je al geluncht?'

'Ik wilde net gaan lunchen,' antwoordde Sully.

'Ik trakteer,' zei ze. 'Waar heb je zin in?'

'Ik heb net een sandwich gemaakt. Een volkorensandwich met kalkoen, zoals altijd.'

'O. Maar dan kan ik nog steeds wel trakteren.'

'Dat is heel lief van je, dokter, maar dit is mijn zaak. Ik kan je niet laten betalen voor een sandwich die uit mijn eigen winkel komt. Maar weet je wat? Ik maak er snel nog eentje voor jou, als je trek hebt.' Hij had de spullen ervoor al in zijn handen. 'Wat brengt jou hier zo midden op de dag?'

'Ik had zin om even buiten te zitten,' zei ze. 'Het is zulk heerlijk weer. In het dorp zijn geen terrassen en zelf heb ik nog geen

tuinmeubelen. Kunnen we op de veranda zitten?’

‘Die heb ik vanmorgen schoongespoten,’ zei hij. ‘Maar het zal inmiddels wel droog zijn, denk ik. Heb je de voorjaarskriebels?’

‘Nou, het was een lange winter, vind je niet? Ik heb het hier nog nooit in het voorjaar gezien, maar de mensen hier hebben het vaak over het voorjaar.’

Sully gaf haar een bord en pakte dat van zichzelf. ‘Pak ook maar iets te drinken, meid. Ja, in het voorjaar komt alles hier weer tot leven. De wilde bloemen schieten de grond uit, en de dieren komen met hun kleintjes tevoorschijn. Voor jou zal het zeker een lange winter geweest zijn, met al die grieppatiënten.’

‘Waaronder ikzelf,’ zei ze. ‘Ik verheug me al op die jonkies. Van de zomer was ik ruim op tijd voor alle hofmakerij en het paren. Man, wat een herrie.’ Ze nam een hap van haar sandwich. ‘Wow, superlekker, zeg! Dankjewel.’

‘Nou, bij superlekker denk ik eerder aan een hamburger,’ bromde hij. ‘Het is bijna hamburgerdag. Ik mag er nog maar één per maand.’

Ze schoot in de lach. ‘Heeft de dokter dat gezegd?’

‘Laat ik het zo zeggen: hamburgers staan niet op de lijst die ik van de diëtiste heb gekregen, maar volgens de dokter kan één per maand waarschijnlijk geen kwaad. Waarschijnlijk, hè? Wat een onzin. Ik bedoel, ik begrijp dat het niet heel erg gezond is om elke dag vlees met vette jus te eten, maar als dit dieet zo gezond is, waarom ben ik dan in de afgelopen twee jaar verdorie nog geen kilo afgevallen?’

‘Misschien is dit je goede gewicht. Sinds je hartaanval ben je wel een paar kilo afgevallen,’ zei Leigh. Dat wist ze omdat ze zijn dossier had ingezien.

Toen ze overwoog om te gaan verhuizen en te solliciteren bij de

kleine kliniek in het dorp, had ze eerst de omgeving een beetje verkend. Timberlake was klein, vriendelijk, schoon en rustig. De kliniek had goede faciliteiten voor spoedeisende hulp. Omdat zij zowel als huisarts mocht werken als als eerste hulp-arts, was de functie haar op het lijf geschreven. De kliniek maakte deel uit van een grote ziekenhuisketen in Denver, dus er was financiële ruimte om haar aan te nemen. En zij wilde het graag rustiger aan doen. Het idee de drukke stad achter zich te kunnen laten trok haar wel.

Iemand, ze wist niet meer wie, had haar aangeraden om eens bij Sully's te gaan kijken. Mensen uit het dorp gingen daar graag zwemmen; de brandweer- en ambulancemedewerkers, net als de boswachters en reddingswerkers, kwamen er vaak een biertje drinken na hun training in de bergen. Bij Sully, merkte ze al snel, was het altijd de zoete inval. Lange-afstandswandelaars kwamen precies op die plek aan het einde van de Continental Divide Trail. Het was een prima plek om te kamperen, de post op te halen en je voorraden aan te vullen in Sully's winkeltje. Sully verkocht alles, van nieuwe sokken tot waterzuiveringstabletten.

Zo had ze Sully leren kennen.

Dat was in juni geweest, en een maand later was ze naar Timberlake verhuisd. Het voorjaar had ze dus gemist, met de explosie van fris groen en wilde bloemen, maar het najaar had ze ook schitterend gevonden. Ze had de bladeren aan de bomen zien verkleuren en het lage burlen en het hese zingen van de Wapiti, een grote hertensoort, gehoord. Binnen vijf minuten was ze verkocht geweest.

'Waar ben je aan begonnen?' had haar tante Helen gevraagd, toen ze op bezoek was geweest en de kliniek had gezien.

Leigh woonde toen nog met haar tante in een buitenwijk van Chicago, dus de verhuizing was een enorme overgang geweest.

Maar dat was precies waar ze naar had gezocht: verandering. In Chicago maakte ze lange dagen op de Spoedeisende Hulp en daarnaast werkte ze af en toe in een kleine huisartsenpraktijk. Ze was toe aan een beetje rust. Voor tante Helen was zo'n klein plaatsje midden in de natuur niets, al was ze de koude winters in het Midwesten wel een beetje zat.

Ze hadden beiden verder geen familie meer, en het was erg moeilijk geweest om bij tante Helen weg te gaan. Leigh was opgegroeid in Chicago, had er gestudeerd en haar coschappen gelopen. Omdat Helen veel op reis was en Leigh toch vaak lange tijd achter elkaar alleen was, was Leigh in het huis blijven wonen waar ze was opgegroeid. Bovendien was ze half getrouwd geweest met het ziekenhuis. Wat wel betekende dat ze op haar vierendertigste dus nog steeds bij haar tante woonde. Een tante die als een moeder voor haar was geweest, maar toch vond ze het op een of andere manier een beetje gênant worden. Alsof ze niet voor zichzelf kon zorgen. Het werd tijd, had ze besloten, dat ze als een volwassen vrouw haar eigen leven ging leiden.

Met een zucht schudde ze de herinneringen van zich af. 'Het is zulk schitterend weer,' zei ze tegen Sully. 'Heb je nog geen kampeers?'

'Dat zal niet lang meer duren. In de voorjaarsvakantie komt de eerste golf, maar zolang de voorspellingen niet voor een lange periode goed zijn, zal het niet echt druk worden. In deze tijd hou ik voorjaars schoonmaak op het terrein, als voorbereiding op de zomer drukte. Wat is het voor weer in Chicago?'

'Sneeuwstorm. Mijn tante zei dat ze hoopt dat het de laatste is.'

Sully bromde iets. 'Als hier een sneeuwstorm zou zijn, hoefde ik de goten niet schoon te maken en de picknicktafels niet te schilderen.'

‘Komt het hier weleens voor dan, een sneeuwstorm in deze tijd van het jaar? Ik dacht dat dat typisch iets voor het Midwesten was.’

’Het is weleens voorgekomen, ja. Een of twee keer. Maar dat is al een tijd geleden, hoor. Hoe gaat het met je tante? Waarom heeft nog niemand haar mogen ontmoeten?’

‘Afgelopen herfst is ze een paar keer geweest, maar heel kort. Toen heb ik haar nog niet kunnen voorstellen. Ik kende ook nog niet zoveel mensen. Ze is van plan dit voorjaar wat langer te komen, als haar boek af is.’ Lachend nam Leigh nog een hap van haar broodje. ‘Niet dat ze haar laptop dan thuislaat, hoor. Ze is altijd wel ergens mee bezig.’

‘Is ze altijd schrijfster geweest?’

‘Nee. Toen ik klein was, zat ze in het onderwijs. Later ging ze schrijven en gaf ook nog les, en nog weer later werd ze fulltime schrijfster. Maar toen ik klaar was met mijn studie, leek ze vleugels te krijgen. Ze reisde de hele wereld af. Ze vond reizen altijd al leuk, maar de laatste jaren was ze echt heel veel weg. Soms ging ik wel mee, hoor. We hebben prachtige reizen en cruises gemaakt. Ik denk dat zij inmiddels de hele wereld heeft gezien.’

‘Egypte?’

‘Ja. China, Marokko, Italië, noem maar op. De laatste jaren heeft ze de winters in een warm land doorgebracht. En ondertussen maar schrijven, hè? Ze werkt altijd. Continu.’

‘Hm. Wat voor soort boeken?’

Leigh grinnikte. ‘Suspense. Zal ik eens een boek voor je meenemen? Heb je aspiraties in die richting? Ben je Het mysterie van Sullivan’s Crossing aan het schrijven?’

‘Mens, ik kan net mijn eigen naam schrijven.’

‘Ik neem wel een keer een boek van haar mee. En je mag het gerust zeggen als het niet je smaak is.’

‘Is ze ooit getrouwd geweest?’

‘Nee. Maar dat kan aan de familieomstandigheden liggen. Mijn moeder was ook niet getrouwd toen ik werd geboren, en de enige bij wie ze terecht kon was haar oudste zus, mijn tante Helen. Toen overleed mijn moeder. Ik was pas vier, en die arme tante Helen bleef achter met een kind dat ze in haar eentje moest opvoeden. Een werkende vrouw met een kind. Waar moest ze tussen de bedrijven door nog een man vandaan halen?’

Het bleef even stil. ‘Je tante is een goed mens,’ zei Sully. ‘Dat je je zus verliest en dan de opvoeding van je nichtje op je neemt... Een goed mens. Je zult haar wel missen.’

‘Jawel, maar...’ Ze zweeg. Vierendertig jaar waren ze samen geweest, maar ze hadden een beetje langs elkaar heen geleefd. ‘We waren niet altijd samen. Door mijn studie en al dat reizen van haar werden we ook vaak van elkaar gescheiden. We deelden een huis, maar we zijn allebei nogal onafhankelijk. Tante Helen heeft vrienden over de hele wereld. En schrijvers gaan altijd naar conferenties en zo, waar ze dan weer duizenden vrienden had.’

Natuurlijk miste ze Helen ontzettend. Er ging geen dag voorbij waarop ze zich niet afvroeg of dit nou wel een goede zet was geweest. Probeerde ze te bewijzen dat ze op eigen benen kon staan?

‘Nou, de wachtkamer zal inmiddels wel vol zitten,’ zei ze.

‘Is het erg druk?’ vroeg hij terwijl hij hun borden oppakte.

‘Het is te doen. Maar er zijn dagen dat het lijkt alsof ik gratis pizza uitdeel of zoiets. Bedankt voor de lunch, Sully. Ik heb een heerlijke pauze gehad.’

‘Je komt maar langs als je zin hebt. Je bent goed gezelschap. Met

jou erbij is een kalkoensandwich zo gek nog niet.’

‘Wil je iets voor me doen?’ vroeg ze. ‘Als het hamburgerdag is, geef dan een gil. Dan kan ik je eindelijk trakteren.’

‘Daar hou ik je aan! En dat hoeven we niet tegen Maggie te zeggen.’

‘Het is bij wet verboden om met derden te praten over patiënten,’ zei ze. ‘Ook al is die derde je dochter en zelf ook dokter.’

‘Geldt dat ook voor een lunch?’ vroeg hij. ‘Dat is goed nieuws. In dat geval neem ik er een biertje bij.’

‘Hé,’ zei Eleanor toen Leigh binnenkwam. ‘We hebben een paar afspraken staan voor vanmiddag, en dan zullen er nog wel wat mensen zonder afspraak binnenvallen. Heb je lekker geluncht?’

‘Heerlijk,’ zei ze. ‘Het voorjaar zit er nu echt aan te komen. De bomen staan in knop, en overal komen groene sprietjes tevoorschijn.’

‘Er is regen voorspeld,’ mengde Gretchen zich in het gesprek.

Leigh had twee assistentes, allebei gediplomeerd verpleegkundige. Eleanor was een jaar of vijftig, moederlijk en vrolijk, en Gretchen was rond de dertig, ongeduldig en een beetje mopperig. Twee uitstekende verpleegsters, twee efficiënte assistentes. Ze kenden elkaar al heel lang, maar Leigh had niet de indruk dat ze buiten het werk ook bevriend waren. Eerlijk gezegd vroeg ze zich af of er überhaupt iemand bevriend wilde zijn met Gretchen.

‘Ik ben er klaar voor,’ zei Leigh tegen beiden, terwijl ze haar spreekkamer in liep.

De wachtkamer zat niet vol, maar in combinatie met de afspraken die nog gepland stonden, zou het een gemiddeld drukke middag worden. Voor sommige mensen in het dorp was de kliniek de enige plek waar ze terecht konden als er iets aan de hand was, en dat

was prima zolang er geen specialist nodig was. Was dat wel het geval, dan verwees Leigh hen door. Ze dacht aan die ene keer dat ze Sully had behandeld. Hij had een luchtweginfectie gehad en bleef maar hoesten. Ze had een röntgenfoto aangevraagd, hem medicijnen meegegeven en gezegd dat hij zijn eigen huisarts maar moest bellen. ‘Ik hoef geen andere dokter,’ had hij gezegd. ‘Als dit niet werkt, hoor je het wel.’ Kennelijk had het gewerkt.

Het was een goede, kleine kliniek. Er was een andere arts die af en toe een paar uur of een hele dag overnam: Bill Dodd. Hij was half gestopt met werken. Het waren geen standaardwerkdagen: ze waren twee avonden per week open en elke zaterdag. Buiten openingstijden moesten de patiënten naar de Spoedeisende Hulp in de dichtstbijzijnde grote stad rijden. Noodgevallen werden naar een van de regionale ziekenhuizen gebracht, indien nodig met een ambulance.

Leigh hing haar jas aan de kapstok en trok haar witte doktersjas aan. In het begin had ze daaronder nette kleding gedragen, totdat ze een paar keer ondergekotst of -gepoept was, of bloed op haar kleren had gekregen. Ze leerde snel. Nu droeg ze een verpleegstersuniform en gympen, net als haar assistentes.

Niet alleen hun kledingstijl was casual, de hele kliniek ademde een ontspannen, vriendelijke sfeer. Een paar van de brandweerlieden van de kazerne aan de overkant vielen af en toe even binnen voor een praatje; als ze tenminste langs Gretchen kwamen, want die kon weleens streng zijn. Leigh vond het prettig dat het kon, zo’n open kliniek, als het tenminste niet vol kuchende peuters zat.

‘Toen dokter Hawkins hier de baas was, ging het er heel anders aan toe,’ had haar vriend Connie Boyle gezegd. ‘Bij hem kreeg je altijd de indruk dat hij stiekem wel blij was dat er iemand langskwam,

maar een glimlachje kon er niet vanaf. Dat zou te veel pijn doen met die stugge kop van hem.' Dat ging volgens Leigh op voor de helft van de mannelijke bevolking van het dorp, maar inmiddels wist ze dat er onder dat stugge voorkomen een schat van een man kon schuilen. Zoals bij Sully. Hij kwam over als een mopperkont, maar eigenlijk had ze elke keer dat ze hem zag, de neiging om hem een grote knuffel te geven.

Er kwam een kindje van één jaar oud dat kroep bleek te hebben, hij blafte als een zeehond. Vervolgens zag ze een zware verkoudheid, iemand die doorverwezen moest worden naar een specialist in verband met een vermoedelijke galblaasontsteking, en ze moest een enkel spalken van een patiënt die ze doorstuurde naar een orthopedisch chirurg.

Net toen ze wilden gaan sluiten, ontstond er enige opschudding. Rob Shandon, de eigenaar van het eetcafé dat iets verderop zat, kwam binnen met zijn zeventienjarige zoon Finn. Finn was al net zo lang als Rob, en Rob was zeker een meter tachtig. Om Finns hand zat een bebloede handdoek gewikkeld, en hij zag lijkbleek; Rob leek hem te ondersteunen met een hand onder zijn elleboog. 'Een flinke jaap,' vatte Eleanor samen toen ze hen langs Leigh heen de behandelkamer in duwde.

De handdoek was doordrenkt met bloed, en het leek erop dat de patiënt elk moment onderuit kon gaan.

'Ga maar op de onderzoekstafel liggen, Finn. Rustig, diep ademen. Het komt goed. Doe je ogen maar even dicht. Rob, kun jij me vertellen wat er is gebeurd?' vroeg ze, een paar handschoenen aantrekkend.

'Ik weet het niet precies,' zei Rob. 'Iets met een gebroken glas...'

Finn trok weer een beetje bij. 'Het was in de vaatwasser gebroken,

denk ik. Ik was de vaatwasser aan het uitruimen en toen haalde ik mijn hand langs een scherp randje. Mijn handpalm. Het bloed stroomde eruit. De hele keukenvloer zit onder.'

'Nou, je hebt er een handdoek omheen gedaan, en het bloeden zal inmiddels wel gestopt zijn. Ik wil dat je plat blijft liggen en rustig en diep blijft ademen. Als je niet dol bent op bloed, is het niet verstandig om te kijken. En ik dan? Ik kan ertegen. En ik zal die hand toch een keer moeten uitpakken om de wond te verzorgen. Eleanor, maak jij een hechtset klaar? Met lidocaïne en wat extra verbandgaas graag.' Ze ging zo staan dat Finn zijn gewonde hand niet kon zien en begon langzaam de handdoek los te wikkelen. Er welde opnieuw bloed op uit de lange snee. Het zag er niet best uit. 'Het goede nieuws is dat jij voorlopig niet meer hoeft af te wassen. Het slechte nieuws is dat dit gehecht moet worden. Met behoorlijk wat hechtingen.'

'Aah...'

'Ik verdoof het, wees maar niet bang.'

'Maar ik moet trainen. Honkbal...' mompelde hij.

'Ik ben bang dat dat er voorlopig niet in zit,' zei ze. 'Het is een nare snee. Kom, hoe eerder we beginnen, hoe eerder je ervanaf bent. Oké?'

'Ik blijf erbij, als je het goed vindt,' zei Rob.

'Prima. Zolang je me niet in de weg loopt.' Leigh pakte de injectiespuit die Eleanor had klaargelegd en prikte in Finns handpalm. 'Alleen het eerste prikje doet zeer,' legde ze uit, de snee deppend met een gaasje. 'Het is minder diep dan het eruitziet. Ik denk niet dat je iets hebt beschadigd waardoor je je hand niet meer zou kunnen bewegen. Als ik dat niet honderd procent zeker wist, zou ik je naar een handchirurg sturen. Het is een oppervlakkige snee. Nog wel ernstig, maar...'

Eleanor bracht een laken waar ze Finn mee bedekte. Toen legde ze zijn hand op een absorberend matje dat op een hard, plat kunststof plankje op zijn buik lag.

‘Ligt je hand goed zo?’

‘Ja, hoor,’ zei hij.

Leigh tikte met een vaatklem op zijn handpalm. ‘Voel je dit?’

‘Nee.’

‘Mooi. Kun je me beloven dat je je hand niet gaat bewegen als we hem hier laten liggen?’

‘Ik zal hem niet bewegen. Stroomt het bloed er nog steeds uit?’

‘Een beetje, en dat is zo gestelpt,’ zei ze.

Eleanor zette de verrijdbare tray zo dat hij boven Finns buik hing en Leigh er gemakkelijk bij kon. Leigh maakte de wond schoon, bracht ontsmettingsmiddel aan, pakte de naald met een vaatklem en begon te hechten. Af en toe depte ze nog wat bloed weg. Op de tray ontstond een keurig hoopje vierkante gaasjes. ‘Je bent wel flink tekeergegaan met die hand,’ zei ze. ‘Je moet die scherf hard geraakt hebben.’

‘Ik had haast,’ zei Finn. ‘Ik wilde alles klaar hebben, zodat ik naar de training kon.’

‘Zo zie je maar, Finn. Haastige spoed is zelden goed,’ zei ze. ‘Veiligheid boven alles.’

De bebloede handdoek lag op de vloer, de stapel gebruikte gaasjes werd hoger, en ze bracht nog een aantal hechtingen aan. Toen hoorde ze iets achter zich, een diepe kreun gevolgd door een schuivend geluid. Rob liet zich langs de muur op de grond glijden. Zijn gezicht had zo ongeveer de kleur van tandpasta. ‘Rob,’ zei ze. ‘Ik wil dat je even zo blijft zitten. Op de grond. Tot ik hiermee klaar ben. Dat duurt niet lang meer.’

‘Uh,’ zei hij.

‘Moet je overgeven?’ vroeg ze.

Hij schudde zijn hoofd, maar Eleanor kwam al razendsnel met een schaalte aan. ‘Blijf zitten,’ herhaalde ze Leighs woorden. ‘Nog niet proberen op te staan. Dat werkt niet.’

‘Nog een paar minuutjes,’ zei Leigh. Toen grinnikte ze. ‘Hoe groter ze zijn...’

‘Is mijn vader flauwgevallen?’ vroeg Finn.

‘Ben je gek,’ zei Leigh. ‘Hij had gewoon mooie voeten.’ Ze knipte de draad af en depte de wond. ‘Zo, knul. Veertien hechtingen. Het zal wel dik worden en pijn gaan doen. Ik geef je pijnstillers mee en antibiotica om infecties te voorkomen. Eleanor gaat je hand verbinden. Het verband mag niet nat worden. Haal het verband er niet af. Als het eraf moet, dan kom je hierheen. Als ik er niet ben, en jij denkt om welke reden dan ook dat het eraf moet, dan bel je me op mijn mobiel. Al is het midden in de nacht. Niet zelf aan gaan zitten pulken. Oké, wat is het belangrijkste dat je over het verband moet othouden?’

‘Dat ik het er niet af mag halen?’

‘Je bent geniaal,’ zei ze. ‘Over drie dagen kom je terug, dan kijken we er samen naar en dan pakken we het weer netjes in. Je moet je arm omhooghouden, dus Eleanor maakt een mitella voor je.’

‘Nee, hè...’

‘Ja, dus. Als je je hand te lang omlaag houdt, of probeert te gebruiken, dan gaat het nog meer zwellen, begint het weer te bloeden en doet het pijn. Begrepen?’

‘Ja. Jemig.’

‘Ga je gang, Eleanor. Vertel hem alles over vershoudfolie.’

Leigh trok haar handschoenen uit, ging op haar krukje zitten en rolde naar de muur, waar Rob nog steeds tegenaan zat. Hij had zijn

armen op zijn opgetrokken knieën gelegd. ‘Het gaat wel weer,’ zei hij, maar hij kwam niet in beweging.

Op zijn bovenlip glinsterde een beetje zweet, zag Leigh. ‘Blijf toch nog maar even zitten,’ zei ze. ‘Ogen dicht. Kin op de borst. Zo, ja.’ Zwijgend begon ze zijn nek en schouders te masseren. Toen legde ze haar handen op zijn hoofd en masseerde zachtjes zijn schedel. Even zijn slapen, toen weer zijn hoofd. Ze hoorde hem zachtjes kreunen, maar dat was niet omdat hij bijna flauwviel, wist ze. Hij vond het lekker. Dat was mooi, want als hij het lekker vond, dan ontspande hij zich, waardoor het bloed beter doorstroomde en hij sneller op zou knappen. Door dit trucje zou Rob niet meer denken aan zijn duizeligheid en eventuele misselijkheid. ‘Oké, jij kan dus niet tegen bloed?’ vroeg ze zacht.

‘Jawel. Ik heb zo vaak bloed gezien. Maar niet het bloed van mijn zoon.’ Hij slaakte een diepe zucht. ‘Ik dacht dat hij zijn hand eraf had gesneden.’

‘Bij lange na niet,’ verzekerde ze hem. ‘Maar hij heeft wel veel bloed verloren. Sommige lichaamsdelen bloeden nu eenmaal hevig. Je hoofd, bijvoorbeeld. Je kunt een sneetje in je hoofd hebben van een paar millimeter, dat niet eens gehecht hoeft te worden, en toch zit je hele overhemd onder het bloed. Heel bijzonder.’ Leigh bleef Robs hoofd masseren, terwijl Eleanor Finns hand verbond. Ze vroeg hem dingen over honkbal, en wat voor opleiding hij na school wilde gaan doen, en ze hadden het zelfs over zijn vrienden, waarvan Eleanor de meesten wel kende.

‘Heb ik mijn hoofd gestoten?’ vroeg Rob.

‘Volgens mij was er niets om het tegen te stoten,’ zei Leigh. ‘Hoezo? Heb je pijn aan je hoofd? Ben je duizelig?’

‘Volgens mij hoor ik bellen rinkelen of vogeltjes tsjirpen,’ zei hij.

Hij tilde zijn kin van zijn borst en keek op, met een hartveroverende glimlach. ‘Als je zo doorgaat, ga ik vragen of je met me mee naar huis gaat.’

Ze trok haar handen terug. ‘Dat kun je niet betalen. Ik ben hartstikke duur.’

Hij schoot in de lach. ‘Dat geloof ik graag. Kom een keertje naar de bar. Dan krijg je een drankje van me.’

‘Dat is goed. Gaat het wat beter? Wil je opstaan?’

‘Ja,’ zei hij, en hij kwam overeind. Meteen torende hij boven haar uit. ‘Hier gaat hij me mijn hele leven mee pesten.’

‘Zeker weten, pap,’ klonk het vanaf de tafel. ‘Nou ja, je hebt nu eenmaal stoere mensen en watjes.’

‘Ik was er echt van overtuigd dat we zijn hand bij elkaar hielden met die handdoek. O jee, nu zit er bloed op je kleren,’ zei hij, zijn hand op Leighs mouw leggend.

‘Dat krijg ik er wel weer uit,’ zei ze. ‘Waterstofperoxide. Kan zo op de stof. Een beetje wrijven en klaar. Een wondermiddel.’

‘Moet je horen, ik denk dat we gewoon moeten trouwen,’ zei hij. ‘Je bent de perfecte vrouw voor mij. Je verdient een goede boterham, je weet hoe je bloedvlekken kunt verwijderen en die hoofdmassage... die is een beetje verslavend.’

‘Geen belangstelling, maar toch bedankt. Het klinkt heel verleidelijk.’

‘Ja, zo ben ik. De grote verleider. Maar je krijgt een keer een drankje van me. Of hoeveel drankjes je maar wilt. Als je een rottag hebt gehad, dan zie ik je wel verschijnen.’

Eleanor liet zien hoe Finn de vershoudfolie om zijn hand moest doen als hij ging douchen. Dan bleef het verband droog. Gefascineerd keek Rob toe.